

ಮಾತೃಭಾಷೆ ಕಲೀಲಿ ಮೊದಲು

ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರ, ದ್ವಿಭಾಷಾ
ಸೂತ್ರ ಯಾವುದಾದರೂ
ಸರಿ, ಸರಿಯಾದ ಭಾಷೆ
ಮೂಲಮಂತ್ರವಾಗಿರಬೇಕು.
ಸದ್ಯ ಮಾತನಾಡುವ
ಭಾಷೆಯನ್ನೇ ತಪ್ಪಿಲ್ಲದೆ
ಬರೆಯುವಂತೆ, ಓದುವಂತೆ
ಕಲಿಯಬೇಕಾದುದು
ಮೊದಲ ಆದ್ಯತೆ
ಆಗಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಈಶ್ವರ್

ಭಾಷಾ ಕಲಿಕೆ ಒತ್ತಡ ಸೃಷ್ಟಿಸುತ್ತದೆಯೇ? ನೀವು ಹೇಗೆ ಕಲಿಸುವಿರಿ ಎಂಬುದರ ಮೇಲೆ ಇದು ನಿರ್ಧಾರವಾಗುತ್ತದೆ. ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಸುವುದು ಉಳಿದ ವಿಷಯಗಳಂತೆ ಅಲ್ಲ. ಉಳಿದ ವಿಷಯಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಚಂದ ಮತ್ತು ಪ್ರಯೋಗಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳುತ್ತ ಕಲಿಸಬಹುದು. ಆಯಾ ಭಾಷೆಯ ಹಾಡು, ಕತೆ, ನಾಟಕ, ಸಂಭಾಷಣೆ ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಪಾಠದಲ್ಲಿ ತರುತ್ತ, ಕಲಿಸಬಹುದು.

ಈಗ ಮಕ್ಕಳು ಎರಡು ಭಾಷೆ ಕಲೀಬೇಕಾ, ಮೂರು ಭಾಷೆ ಕಲೀಬೇಕಾ, ಯಾವ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿತರೆ ಹೆಚ್ಚು ಅನುಕೂಲ, ಯಾವುದನ್ನು ಹೇರಲಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂಬ ಮಾತುಗಳು ಹೆಚ್ಚು ಚರ್ಚೆಯಲ್ಲಿವೆ. ಆದರೆ ಮಕ್ಕಳು ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಭಾಷೆಯನ್ನಾದರೂ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕಲಿಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆಯೇ? ಕಲಿತಿರುವ ಭಾಷೆಯ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಓದುತ್ತಿದ್ದಾರೆಯೇ?

ಕಲಿಸುವುದೆಲ್ಲವೂ ಅಂಕಗಳಿಗಾಗಿಯೇ ಎಂಬಂತೆ ಶಿಕ್ಷಣ ನೀತಿ ನಿರೂಪಿಸುತ್ತಿರುವುದೇ ತಪ್ಪಾಗುತ್ತಿದೆ. ಯಾವ ಮಗುವೂ ಅನುತ್ತೀರ್ಣವಾಗಬಾರದು ಎಂಬಂತೆ ಪ್ರಶ್ನೆಪತ್ರಿಕೆ ರೂಪಿಸುವುದು, ಪ್ರತಿ ಮಗುವೂ ಪಾಸಾಗಲಿ ಎಂಬಂತೆ ಮೌಲ್ಯಮಾಪನ ಮಾಡುವುದು, ರೈಟ್ ಮಾರ್ಕ್ ಮಾಡಿದರೆ ಸಾಕು, ಉತ್ತರ ಗೊತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಎಂಬಂತೆ ಪ್ರಶ್ನೆಪತ್ರಿಕೆಗಳಾಗಿರುವಾಗ, ಮಕ್ಕಳು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಈ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕಲಿಯಬೇಕೆ ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಯೇ ಗುರುತರವಾಗುತ್ತದೆ.

ಒಂದು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಯುವುದೆಂದರೆ, ಆ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಬರೆಯಲು, ಓದಲು, ಸ್ವಂತ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ರಚಿಸಲು ಬರುವಂತಿರಬೇಕು. ಹೊಸ ಸಮೀಕ್ಷೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಪ್ರೌಢಶಾಲೆಯ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿಯೂ ಕಲಿಕಾದೋಷಗಳು ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿವೆ. ಸ್ವಂತ ವಾಕ್ಯ ರಚನೆ ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಎಡವುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಒಂದು ಶಬ್ದದ ಅರ್ಥ, ವಿರುದ್ಧಾರ್ಥ, ಸಮನಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಹೇಳುವಲ್ಲಿ ವಿಫಲರಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಕಲಿಕಾ ಮಟ್ಟ ಕ್ಷೀಣಿಸುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಆದರೆ ಈ ಕಲಿಕಾ ಮಟ್ಟದ ಸುಧಾರಣೆ ಹೇಗೆ? ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ಕಿಶೋರಾವಸ್ಥೆಗೆ ಬರುವಲ್ಲಿ ಕಲಿಸಿದಷ್ಟೂ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ನಿರರ್ಗಳವಾಗಿ ಮಾತಾಡುವಷ್ಟು ಕಲಿಯುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಹೊಂದಿರುತ್ತಾರೆ. ಮಾತೃಭಾಷೆಯನ್ನು ಮೊದಲು ಮಾತಾಡಲು ಕಲಿತು ನಂತರ ವ್ಯಾಕರಣ ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ. ಉಳಿದ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಕರಣ ಕಲಿತು ಮಾತನಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಈ ಎರಡರ ನಡುವೆ ಎಳವೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಕಲಿಯುವ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಅವರು ಯೋಚಿಸುವುದನ್ನೂ ಯೋಚಿಸುವುದನ್ನೂ ತಮ್ಮ ಯೋಚನೆಗಳನ್ನು ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಗೊ ಬಳಸುತ್ತಾರೆ. ಅಂಕಗಳಿಗಿಂತಲೇ ಕಲಿಸುವ, ಅಂಕ ಗಳಿಕೆಗಾಗಿ ಇದನ್ನು ಬಾಯಿಪಾಠ ಮಾಡು ಎಂದು ಪದ್ಯ ಕಲಿಸುವ ಪಠ್ಯಕ್ರಮವೇ ಸರಿ ಇಲ್ಲ. ಹಾಡುತ್ತ ಹಾಡುತ್ತ ಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಆಡುವ ಸೌಂದರ್ಯದಿಂದ ಮಕ್ಕಳು ವಂಚಿತರಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಮಾತೃಭಾಷೆಯನ್ನೇ ಮೊದಲ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಕಲಿಯದ ಪರಿಣಾಮ, ಈ ಮಕ್ಕಳು ಒಂದು ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಯೋಚಿಸುತ್ತಾರೆ, ಇನ್ನೊಂದು ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡುತ್ತಾರೆ. ಸಂವಹನ ಕೌಶಲವೂ ಈ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಕ್ಷೀಣಿಸುತ್ತಿದೆ. ನಗರದ ಮಕ್ಕಳು ಪ್ರತಿಯೊಂದನ್ನೂ ಕೌಶಲದಂತೆಯೇ ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ. ಮಾತಾಡುವುದು, ಯೋಚಿಸುವುದು, ಯೋಚಿಸುವುದು ಎಲ್ಲವೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿಯೇ ಎಂಬಂತೆ ವರ್ತಿಸುತ್ತಾರೆ. ಈ ಧಾವಂತದಲ್ಲಿ, ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಮೆಚ್ಚಿಸುವ ಯತ್ನದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ರಚನೆಯಾದ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಆಸ್ವಾದಿಸುವುದರಿಂದ ವಂಚಿತರಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಕನ್ನಡದ ವಚನಗಳನ್ನಾಗಲಿ, ಹಿಂದಿಯ ದೋಹೆಗಳನ್ನಾಗಲಿ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನ ಸುನೀತಗಳನ್ನಾಗಲಿ ಅರ್ಥೈಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆಯೇ ಹೊರತು ಆನಂದಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಇದೇ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ನುಡಿಗಟ್ಟುಗಳು, ಗಾದೆಮಾತುಗಳು, ನಾಣ್ಯಡಿಗಳು ಇವರ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಮಾಯವಾಗುತ್ತಿವೆ.

ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕೇವಲ ಅನ್ನದ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಕಲಿಸುವವರೆಗೂ ಈ ಅಪಸವ್ಯಗಳು ಮುಂದುವರಿಯಲಿವೆ. ಭಾಷೆಯ ಕಲಿಕೆ ಕೇವಲ ಅನ್ನಕ್ಕಾಗಿಯಲ್ಲ, ಆನಂದಕ್ಕಾಗಿಯೂ ಅಂತಃಕರಣಕ್ಕಾಗಿಯೂ ಎಂಬಂತೆ ಆಗಬೇಕು. ಭಾಷೆ ಕಲಿಯುವುದು ಕೇವಲ ಸಂವಹನಕ್ಕಾಗಿ ಅಲ್ಲ, ಆತ್ಮಸಂವಾದಿಯಾಗಲೂ, ಶ್ರೇಷ್ಠ ಸಾಹಿತ್ಯ ಓದಲು ಮತ್ತು ತಮಗನಿಸಿದ್ದನ್ನು ಬರೆಯಲು. ಹದಿಹರೆಯದವರೆಗೆ ಓದಿ ನಂತರ ವಿಜ್ಞಾನದ ವಿಷಯ ಓದುವುದಾಗಿ ಉಡಾಫೆ ತೋರುವ ಈ ತಲೆಮಾರು, ತಮ್ಮೆಲ್ಲ ಅನ್ವೇಷಣೆಗಳನ್ನು ಬರೆಯಲೂ ಭಾಷೆಯೇ ಬುನಾದಿ ಎಂಬುದನ್ನು ನೆನಪಿಡಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಬಾಯಿಂದ ಬಿದ್ದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಸೆರೆ ಹಿಡಿಯುವ ಮಾಂತ್ರಿಕ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಆಸಕ್ತಿಕರವಾಗಿ ಕಲಿಸುವು, ಸಮಗ್ರವಾಗಿ ಕಲಿಸುವ ಮಂತ್ರ ಯಾವುದು? ಹೇಗೆ ಎನ್ನುವ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರ ಸಿಕ್ಕರೆ, ದ್ವಿಭಾಷಾ, ತ್ರಿಭಾಷಾ, ಬಹುಭಾಷಾ ಸೂತ್ರಗಳನ್ನು ನಿರೂಪಿಸುವುದು ಸುಲಭವಾಗುತ್ತದೆ.